

Sygn. akt X GC 620/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2015 r. r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa Banku Spółdzielczego z siedzibą w K.

przeciwko (...) -Finanse spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) -Finanse spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powoda Banku Spółdzielczego z siedzibą w K. kwotę 15 577,92 zł (piętnaście tysięcy pięćset siedemdziesiąt siedem złotych 92/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 3 września 2014r.

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3 445,00 zł (trzy tysiące czterysta czterdzieści pięć złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 620/15

UZASADNIENIE

W dniu 17 grudnia 2014 roku powód Bank Spółdzielczy z siedzibą w K. wniósł do Sądu Rejonowego w Zielonej Górze pozew przeciwko (...) – Finanse spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o zapłatę kwoty 15 577,92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 września 2014 roku. Nadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że na podstawie umowy z dnia 21 marca 2011 roku przekazał pozwanej do windykacji wierzytelność powoda w stosunku do E. R. i J. R.. Według umowy pozwanej przysługiwało w przypadku spłaty zadłużenia prawo do wynagrodzenia w wysokości 30 % kwoty należności głównej oraz w wysokości 50 % kwoty odsetek.

Powód wskazał, że w toku postępowania egzekucyjnego jakie toczyło się przeciwko dłużnikom ani w projekcie planu podziału ani w postanowieniu Sądu o zatwierdzeniu planu podziału nie było jakiegokolwiek wzmianki na poczet jakich należności została przyznana dla wierzyciela kwota 97 621,84 zł. Powód podniósł, że komornik w swoich pismach błędnie wskazał, że kwota ta została zaliczona na poczet odsetek. Dopiero w piśmie z dnia 11 września 2014 roku komornik przekazał prawidłową informację, że w toku egzekucji wyegzekwowano 62 510 zł tytułem należności

głównej oraz 35 118,89 zł tytułem odsetek, pozostała zaś kwota stanowiła koszty. Tymczasem, pozwana wystawiła fakturę VAT, w której wyliczyła swoją prowizję na kwotę 52 535,92 zł netto, czyli 64 619,18 brutto. Jednocześnie dokonała potrącenia wzajemnych wierzytelności, tj. kwoty przysługującej powodowi w wysokości 102 005,84 zł (uzyskanej od komornika) z kwotą wskazaną na fakturze, tj. 62 619,18 zł. Pozostałą kwotę – 37 386,66 zł pozwana przekazała powodowi. Powód powołując się na art. 1025 § 3 k.p.c. oraz informację uzyskaną od komornika, podniósł, że odsetki mogły być zaspokojone jedynie za ostatnie dwa lata przed przysądzeniem własności, jako wierzytelność uprzywilejowana, zabezpieczona hipotecznie, a więc do kwoty 35 118,89 zł.

Zdaniem powoda, pozwana winna po potrąceniu prowizji (30 % należności głównej i 50 % odsetek) przekazać powodowi 52 964,58 zł, a ponieważ pozwana przekazała jedynie 37 386,66 zł, powództwo o zapłatę 15 577,92 zł jest uzasadnione.

Nakazem zapłaty z dnia 17 lutego 2015 roku wydanym w postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Zielonej Górze, V Wydział Gospodarczy uwzględnił żądanie powoda w całości.

Od przedmiotowego nakazu zapłaty, pozwana wniosła skuteczny sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że spór stron sprowadza się do stosowania prawa, którego konsekwencją jest kwestionowanie przez powoda sposobu rozliczenia kwoty wyegzekwowanej, którego dokonała pozwana. Zdaniem pozwanej zastosowanie znajduje art. 1025 § 3 w brzmieniu nadanym nowelizacją z dnia 26 czerwca 2009 roku, a co za tym idzie, że odsetki jako należności uboczne wymienione w znowelizowanym art. 1025 § 3 k.p.c. korzystają z pierwszeństwa w zaspokojeniu równego samej należności kredytowej. Według pozwanej kolejność zaliczenia na poszczególne należności wierzyciela kwoty wydzielonej w planie podziału winna zostać dokonana zgodnie z art. 1026 § 2 k.p.c. Pozwana podniosła nadto, że nie są miarodajne zaświadczenia wystawione przez komornika, gdyż zaświadczeniami tymi komornik usiłuje ingerować w materię, która winna znaleźć swoje rozstrzygnięcie wyłącznie w postanowieniu sądu zatwierdzającym plan podziału.

Postanowieniem z dnia 24 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Zielonej Górze, V Wydział Gospodarczy, działając na zarzut pozwanej niewłaściwości miejscowej sądu, stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Powód w piśmie procesowym z dnia 25 czerwca 2015 roku podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Bank Spółdzielczy z siedzibą w K. oraz pozwana (...) – Finanse spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. związane były dwoma umowami o współpracy w zakresie windykacyjnego dochodzenia roszczeń, tj. umową z dnia 21 marca 2011 roku oraz umową z dnia 28 grudnia 2011 roku.

Umowy zawierały załączniki, w których wskazany był wykaz wierzytelności zleconych przez powoda do windykacji pozwanej. Na podstawie umowy z dnia 21 marca 2011 roku, pozwana zobowiązała się do wykonania na rzecz powoda usług w zakresie dochodzenia roszczeń finansowych powoda wobec jego dłużników z tytułu przysługujących mu wobec nich wymagalnych i bezspornych wierzytelności objętych załącznikami do umowy, na bieżąco uzupełnianymi.

Zgodnie z § 4 umowy od zrealizowanego zlecenia powód zobowiązał się zapłacić pozwanej honorarium, niezależnie od formy rozliczenia z dłużnikiem (odzyskania należności lub ruchomości stanowiących przedmiot zabezpieczenia roszczeń powoda) w wysokości stanowiącej 30 % należności głównej oraz 50 % odsetek.

Na podstawie umowy z dnia 21 marca 2011 roku powód udzielił pozwanej pełnomocnictwa do wykonywania m.in. czynności polegających na inkasowaniu w imieniu i na rzecz zleceniodawcy wpłat gotówkowych oraz przyjmowania na rachunek pełnomocnika wpłat dokonywanych przez dłużników zleceniodawcy oraz organy egzekucyjne.

Na podstawie umowy z dnia 21 marca 2011 roku do windykacji przekazano m.in. wierzytelności powoda w stosunku do E. R. i J. R.. W sprawie przeciwko wymienionym dłużnikom powód udzielił pełnomocnictwa radcy prawnemu M. K., związanemu z pozwaną spółką.

Dowód:

- umowa o współpracy w zakresie dochodzenia roszczeń z dnia 21 marca 2011 roku k. 14- 17,
- pełnomocnictwo k. 18,
- umowa o współpracy w zakresie dochodzenia roszczeń z dnia 28 grudnia 2011 roku k. 19-25,
- pełnomocnictwo k. 26 ,
- załącznik nr 2 – wykaz wierzytelności k. 27, 79,
- przesłuchanie B. M. w charakterze strony powodowej k. 191,
- przesłuchanie D. P. w charakterze strony pozwanej k. 191-192.

Co do dłużników E. i J. R. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Krośnie Odrzańskim M. R. prowadziła egzekucję z nieruchomości położonej w D., dla której Sąd Rejonowy w Krośnie Odrzańskim Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). Postępowanie było prowadzone pod sygn. akt KM 1098/10, a zastało wszczęte na wniosek wierzyciela C. I. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W..

Wniosek został złożony u komornika w dniu 29 listopada 2010 roku. Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2011 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Krośnie Odrzańskim M. R. przekazała sprawę egzekucyjną o sygn. akt KM 1098/10 Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Krośnie Odrzańskim R. H. z uwagi na zbieg egzekucji co do rzeczy, wierzytelności i praw dłużnika. Postępowanie egzekucyjne z nieruchomości kontynuował Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Krośnie Odrzańskim R. H. pod sygn. akt KM 2422/11.

Dowód:

- wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z dnia 19 listopada 2010 roku k. 164,
- zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości z dnia 21 stycznia 2011 roku k. 165,
- postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Krośnie Odrzańskim M. R. z dnia 8 czerwca 2011 roku k. 166,
- wezwanie do zapłaty należności z dnia 10 października 2011 roku.

Wnioskami z dnia 27 marca 2012 roku pełnomocnik powoda zainicjował wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikom E. R. i J. R.. Postępowanie egzekucyjne prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Krośnie Odrzańskim pod sygn. akt KM 951/12 i KM 952/12. Zarządzeniem z dnia 5 października 2012 roku komornik zarządził połączenie akt o sygn. KM 952/12 do akt sprawy o sygn. KM 951/12 w trybie § 23 rozporządzenia w sprawie czynności komorników z dnia 8 marca 1968 roku, gdyż egzekucja dotyczyła tego samego majątku dłużnika. Dalsze postępowanie egzekucyjne toczyło się pod sygn. KM 951/12.

Dowód:

- wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko Janowi R. z dnia 27 marca 2012 roku k. 28-29,
- wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko E. R. z dnia 27 marca 2012 roku k. 30-31,

- wezwanie do zapłaty należności z dnia 30 kwietnia 2012 roku, sygn. akt KM 951/12 k. 32,
- wezwanie do zapłaty należności z dnia 30 kwietnia 2012 roku, sygn. akt KM 952/12 k. 33,
- zarządzenie komornika w sprawie połączenia akt z dnia 5 października 2012 roku k. 34.

W toku postępowania egzekucyjnego z nieruchomości o sygn. KM 2422/11 Komornik Sądowy dokonał licytacyjnej sprzedaży nieruchomości położonej w D., dla której Sąd Rejonowy w Krośnie Odrzańskim Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Postanowieniem z dnia 25 marca 2014 roku Sąd Rejonowy w Krośnie Odrzańskim I Wydział Cywilny, sygn. akt I Co 2474/11 przysądził na rzecz R. O. zlicytowaną nieruchomość za cenę 153 333,33 zł.

Na przedmiotowej nieruchomości powód uprzednio ustanowił hipotekę zwykłą w kwocie 80 000 zł celem zabezpieczenia należności głównej objętej egzekucją w połączonej sprawie Km 951/12, prowadzonej przez Komornika Sądowego R. H..

Dowód:

- odpis zupełny księgi wieczystej (...) k. 36-50,
- zawiadomienie z dnia 2 marca 2005 roku k. 51,
- obwieszczenie o terminie opisu i oszacowania nieruchomości k. 168,
- obwieszczenie o pierwszej licytacji k. 169,
- obwieszczenie o drugiej licytacji k. 80 , 170
- protokół licytacji nieruchomości sygn. akt I Co 2474/11 k. 171
- postanowienie Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim z dnia 25 marca 2014 roku, sygn. akt I Co 2474/11 k. 35 , 172 .

Sporządzając plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji z nieruchomości Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Krośnie Odrzańskim R. H. wezwał powoda do wskazania odsetek za ostatnie dwa lata przed terminem prawomocnego przysądzenia własności nieruchomości. W odpowiedzi, powód w piśmie z dnia 12 czerwca 2014 roku poinformował Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Krośnie Odrzańskim R. H., że aktualne saldo dotyczące E. i J. R. na dzień 10 czerwca 2014 roku wynosi: należność główna – 62 510 zł, odsetki za dwa lata licząc od 2 maja 2012 roku do 2 maja 2014 roku – 35 118,89 zł oraz koszty – 1 820 zł. Natomiast pismem z dnia 13 czerwca 2014 roku pełnomocnik powoda – radca prawny M. K. wskazał, że odsetki wyniosły 20 800 zł. W kolejnym piśmie z dnia 16 czerwca 2014 roku powód wyjaśnił komornikowi rozbieżność między pismem z dnia 12 czerwca 2014 roku a pismem z dnia 13 czerwca 2014 roku.

Dowód:

- pismo powoda z dnia 12 czerwca 2014 roku k. 52,
- pismo pełnomocnika powoda z dnia 13 czerwca 2014 roku k. 53 ,
- pismo powoda z dnia 16 czerwca 2014 roku k. 54.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Krośnie Odrzańskim postanowieniem z dnia 27 czerwca 2014 roku, wydanym w sprawie głównej o sygn. KM 2422/11 dokonał planu podziału sumy 153 333,33 zł uzyskanej z egzekucji nieruchomości należącej do dłużników E. i J. R.. Ustalił sumę podlegającą podziałowi na kwotę 153 233,33 zł oraz że w podziale biorą udział wierzycieli powoda w kategorii 5 w wysokości 181 861,08 zł w sprawie KM 951/12. Dalej

ustalił, że sumy przypadające wierzycielom z podziału i podlegające wypłaceniu w sprawie Km 951/12 wynosi 114 840,17 zł, w tym dla wierzyciela 97 621,84 zł.

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy w Krośnie Odrzańskim Wydział I Cywilny, sygn. akt I Co 2474/11 zatwierdził projekt podziału uzyskanej z egzekucji z nieruchomości KW (...) dłużnika E. R. i J. R. w wersji przedłożonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Krośnie Odrzańskim R. H..

Dowód:

- postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Krośnie Odrzańskim R. H. z dnia 27 czerwca 2014 roku, sygn. akt KM 2422/11 k.56-57, 173- 174,

- plan podziału k. 58

- postanowienie Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim z dnia 30 czerwca 2014 roku, sygn. akt I Co 2474/11 k. 55 , 175.

W dniu 1 września 2014 roku Komornik Sądowy R. H. dokonał trzech przelewów należności przysługujących powodowi. Wyegzekwowane kwoty zostały przelane na rachunek bankowy pozwanej. Do sprawy o sygn. akt Km 951/12 Komornik Sądowy przelał kwotę 50 000 zł, kwotę 50 000 zł oraz kwotę 145,84 zł. Na jednym z dwóch przelewów opiewających na kwotę 50 000 zł w tytule operacji wskazał „na kwotę 1850 na odsetki 97 571,84 zł”. Do sprawy o sygn. KM 952/12 Komornik Sądowy wyegzekwował kwotę 1 860 zł tytułem kosztów postępowania.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu k. 59,

- potwierdzenie przelewu k. 60,

- potwierdzenie przelewu k. 61.

W dniu 9 września 2014 roku Komornik Sądowy wydał w sprawie KM 951/12 zaświadczenie o dokonanych wpłatach, z którego wynika, że podczas trwania egzekucji wyegzekwowane zostały kwota 100 145,84 zł, w tym odsetki w wysokości 97 571,84 zł. Jednocześnie w zaświadczeniu wskazano, że należność główna wynosi 62 510 zł.

Dowód:

- zaświadczenie o dokonanych wpłatach z dnia 9 września 2014 roku k. 62.

Pismem z dnia 11 września 2014 roku Komornik Sądowy poinformował wierzyciela, że na przelewach z dnia 1 września 2014 roku na łączną kwotę 100 145,84 zł przekazane zostały należności z tytułu spłaty hipoteki ustawowej na nieruchomości dłużnika E. R., w tym należności głównej – 62 510 zł, odsetki 35 118,89 zł, a pozostała kwota stanowi koszty (zwrot zaliczek). Jednocześnie zaznaczył, że informacja na przelewach odnośnie wysokości odsetek była błędna.

W dniu 29 września 2014 roku w sprawie KM 951/12 Komornik Sądowy wydał zaświadczenie o dokonanych wpłatach, w którym wskazał, że podczas trwania egzekucji wyegzekwowane zostały na rzecz wierzyciela kwota 100 145, 84 zł, w tym odsetki w wysokości 35 118,89 zł.

Dowód:

- informacja z dn ia 11 września 2014 roku k. 63,

- zaświadczenie o dokonanych wpłatach z dnia 29 września 2014 roku k. 64.

W dniu 3 września 2014 roku pozwana wystawiła na rzecz powoda fakturę VAT nr (...) na kwotę 52 535,92 zł netto, czyli 64 619,19 zł brutto tytułem wynagrodzenia za usługi windykacyjne według umowy oraz doradztwo finansowe. Tego samego dnia pozwana dokonała potrącenia kwoty przysługującej powodowi z egzekucji, tj. 102 005,84 zł z kwotą wynikającą z faktury VAT nr (...). Po potrąceniu, pozwana wypłaciła powodowi kwotę 37 386,66 zł, gdyż uznała, że tylko ta kwota należy się powodowi.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) k. 65,
- załącznik nr 1 do faktury nr (...) k. 66,
- załącznik nr 2 do faktury nr (...) k. 67 ,
- rozliczenie k. 68 ,
- kompensata nr 06/09/K./2014 k. 69,
- potwierdzenie przelewu k. 70
- przesłuchanie D. P. w charakterze strony pozwanej k. 191-192.

Pismem z dnia 25 września 2014 roku powód zwrócił się do Komornika Sądowego o ustosunkowanie się do treści pisma jakie powód otrzymał od pozwanej w zakresie zaliczenia kwoty uzyskanej od komornika na odsetki w wysokości 97 571,84 zł. W odpowiedzi z dnia 26 września 2014 roku Komornik Sądowy wskazał, że zgodnie z zatwierdzonym przez Sąd Rejonowy w Krośnie Odrzańskim planem podziału sumy uzyskanej z egzekucji z nieruchomości (...) suma przekazana do sprawy Km 951/12 wyniosła 114,840,17 zł, w tym należność przypadająca dla wierzyciela wyniosła 97 621,84 zł. Komornik wskazał, że powyższe zostało ustalone na podstawie pisma wierzyciela z dnia 12 czerwca 2014 roku, w którym wierzyciel poinformował organ egzekucyjny, iż odsetki za ostatnie dwa lata licząc od 2 maja 2012 roku do 2 maja 2014 roku wyniosły 35 118,89 zł. Komornik zaznaczył, że rozliczenie w planie podziału sumy uzyskanej z egzekucji z nieruchomości nastąpiło według art. 1035 § 3 k.p.c w brzmieniu obowiązującym na dzień wpływu sprawy, tj. 29 listopada 2010 roku. Komornik wyjaśnił, że zaświadczenie z dnia 9 września 2014 roku o dokonanych wpłatach wystawione zostało w trybie określonym w art. 1026 § 2 k.p.c., a ponieważ kwestie odsetek w zakresie zabezpieczenia hipotecznego w zakresie egzekucji z nieruchomości reguluje wyłącznie art. 1025 § 3 k.p.c. jako *lex specialis*, tym samym przepis art. 1026 § 2 k.p.c. nie ma zastosowania w egzekucji z nieruchomości. Komornik podkreślił, że zaświadczenie z dnia 9 września 2014 roku należy uznać za błędne z uwagi na okoliczność, że nie uwzględniono dyspozycji art. 1025 § 3 k.p.c.

Dowód:

- pismo powoda z dnia 25 września 2014 roku k. 71,
- odpowiedź na pismo wierzyciela z dnia 26 września 2014 roku k. 72.

W trakcie współpracy zasady rozliczeń między stronami nie były jasno określone. Zdarzało się, że najpierw było potrącenie prowizji, a potem przekazanie środków na rzecz banku. Potem, powód zażyczył sobie, aby środki były przekazywane bez potrąceń. W sprawie dłużników R. pozwana odstąpiła od tej zasady.

Dowód:

- przesłuchanie B. M. w charakterze strony powodowej k. 191,
- przesłuchanie D. P. w charakterze strony pozwanej k. 191-192.

Pismem z dnia 13 października 2014 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 60 653,35 zł. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana niewłaściwie obliczyła swoją prowizję, gdyż prowizja od należności głównej powinna wynosić 20 % kwoty spłaconej, tj. 15 377,46 zł brutto, a prowizja od odsetek 50 % kwoty 35 118,99 zł, czyli 21 598,18 zł brutto. Pozwana w odpowiedzi z dnia 22 października 2014 roku odmówiła zapłaty, wskazując, że w sprawie podziału sumy uzyskanej z egzekucji zastosowanie znajduje art. 1026 § 2 k.p.c.

Dowód:

- ostateczne wezwanie przedsądowe z dnia 13 października 2014 roku wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru k. 72-77,

- pismo pozwanej z dnia 22 października 2014 roku k. 78 .

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Okolicznością bezsporną między stronami pozostaje, że były one związane umową o współpracy w zakresie dochodzenia roszczeń z dnia 21 marca 2011 roku, na podstawie której pozwana wykonywała na rzecz powoda usługi windykacyjne w stosunku do dłużników powoda E. R. i J. R.. Niesporna jak również okoliczność, że pozwana wykonała usługi na rzecz powoda zgodnie z umową. Poza sporem pozostaje sama zasada rozliczeń, bowiem strony są zgodne co do tego, że wynagrodzenie pozwanej miało wynosić 30 % wyegzekwowanej należności głównej oraz 50 % odzyskanych odsetek. Spór stron zasadzał się na zastosowanym przez pozwaną faktycznym rozliczeniu należności wyegzekwowanych w toku postępowania egzekucyjnego. Strony nie są bowiem zgodne co do tego jaka wartość została zaliczona na poczet należności głównej, a jaka na poczet odsetek. Kwestia ta ma zaś zasadnicze znaczenie z punktu widzenia ustalenia wysokości prowizji pozwanej.

W toku niniejszego postępowania powód starał się wykazać, że pozwana błędnie rozliczyła wyegzekwowaną kwotę w wysokości 102 005,84 zł z należnym pozwanej wynagrodzeniem oraz niewłaściwie dokonała potrącenia wzajemnych wierzytelności, a co za tym idzie, że powinna zwrócić powodowi brakującą kwotę 15 577,92 zł.

Zdaniem powoda podstawą obliczenia prowizji w wysokości 50 % odsetek powinna być kwota 35 118,89 zł wskazana w piśmie Komornika Sądowego z dnia 11 września 2014 roku (k. 63) oraz w zaświadczeniu Komornika Sądowego z dnia 29 września 2014 roku (k.64), nie zaś kwota 97 571,84 zł wskazana w zaświadczeniu Komornika Sądowego z dnia 9 września 2014 roku (k. 62). Tymczasem pozwana stała na stanowisku, że dokonała rozliczenia w prawidłowy sposób, gdyż kwestię rozliczenia należy oceniać w kontekście przepisów art. 1025 § 3 k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą z dnia 26 czerwca 2009 roku, nie zaś zaświadczenia komornika.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że podstawy prawnej roszczenia powoda należy upatrywać w przepisach dotyczących instytucji bezpodstawnego wzbogacenia, tj. art. 405 i nast. k.c. Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Z kolei wierzytelność pozwanej, którą przedstawiła do potrącenia powodowi, znajduje swoją podstawę prawną w umowie z dnia 21 marca 2011 roku, a nadto z uwagi na to, że umowa ta odpowiada treściowo umowom o świadczenie usług. Do przedmiotowych umów stosuje się uregulowanie zawarte w art. 750 k.c., a odpowiednio także przepisy o zleceniu.

Mając na względzie stanowiska stron postępowania, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, należało rozstrzygnąć czy pozwana właściwie rozliczyła wzajemne należności stron.

Jak wynika z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w toku postępowania egzekucyjnego wyegzekwowano dla powoda kwotę 97 571,84 zł. Jednak ani w planie podziału, ani w postanowieniu sądu o zatwierdzeniu planu podziału nie wskazano wprost na jakie należności należy zaliczyć uzyskaną kwotę. W zaświadczeniu z dnia 9 września

2014 roku Komornik Sądowy wskazał, że kwota ta została zaliczona na poczet odsetek. Jednak nie sposób nie zauważyć, że następnie w piśmie z dnia 11 września 2014 roku oraz zaświadczeniu z dnia 29 września 2014 roku Komornik Sądowy przyznał swój błąd w rozliczeniu i podał, że z wyegzekwowanej kwoty 97 621,84 zł, kwota 62 510 zł została zaliczona na poczet należności głównej, a kwota 35 118,89 zł na poczet odsetek. Komornik wyjaśnił jednocześnie przyczyny błędnego wyliczenia, wskazując na niewłaściwie zastosowane przepisy prawa. Zauważyć należy, że wbrew zarzutom pozwanej, niniejsze postępowanie nie jest właściwe dla rozstrzygnięcia zasad podziału sumy uzyskanej z egzekucji z nieruchomości w sprawie przeciwko dłużnikom R.. Była to bowiem kompetencja Komornika Sądowego oraz Sądu orzekającego w sprawie egzekucyjnej. Sąd rozstrzygający niniejszą sprawę nie może ingerować w czynności komornika podjęte w toku postępowania egzekucyjnego. Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, wystarczające jest ustalenie zasad rozliczeń między stronami, a te wynikają wprost z umowy (prowizja dla pozwanej w wysokości 30 % należności głównej oraz 50 % odsetek) oraz faktycznie dokonanego podziału sumy uzyskanej z egzekucji. Faktycznie zaś, jak wskazał Komornik Sądowy wyegzekwowaną kwotę podzielono w ten sposób, że na należność główną zaliczono kwotę 62 510 zł, a na odsetki kwotę 35 118, 89 zł. Podkreślenia przy tym wymaga, że roszczenie pozwanej o zapłatę prowizji znajduje swoje źródło w stosunku zobowiązaniowym łączącym strony, a mianowicie umowie z dnia 21 marca 2011 roku, nie zaś w przepisach proceduralnych. Przeciwko zarzutom pozwanej przemawia także okoliczność, że gdyby rzeczywiście kwota 97 621,84 zł została w całości zaliczona wyłącznie na odsetki, to na należność główną nie mogłaby zostać zaliczona kwota 62 510 zł, wskazana w zaświadczeniu z dnia 9 września 2014 roku (k.62) jako należność główna. Suma tych kwot przewyższałaby bowiem wartość wyegzekwowanej należności.

W świetle powyższego, przyjąć należy, że pozwanej należała się prowizja w wysokości 44 664,31 zł Na kwotę tę składają się prowizja od wyegzekwowanej należności głównej w wysokości 23 066,19 zł (30 % z kwoty 62 510 zł = 18 753 zł plus 23 % VAT) oraz prowizja od wyegzekwowanych odsetek w wysokości 21 598,12 zł (50 % z kwoty 35 118,89 zł = 17 559,45 zł plus 23 %VAT) – łącznie 44 664,31 zł. Z wyegzekwowanych od dłużników kwot pozwana po dokonaniu potrącenia zobowiązana była do zwrotu powodowi kwoty 52 964,58 zł, na którą składały się należność główna w wysokości 39 443,81 zł (62 510 – prowizja 23 066,19 zł) oraz odsetki w kwocie 13 520,77 zł (35 118,89 zł – 21 598,12 zł tytułem prowizji). Z uwagi więc na to, że pozwana przekazała powodowi jedynie kwotę 37 386,66 zł (co jest bezsporne) zobowiązana jest jeszcze do zapłaty kwoty 15 577,92 zł stanowiącej różnicę między świadczeniem należnym w kwocie 52 964,58 a świadczeniem otrzymanym w kwocie 37 386,66 zł.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i w ocenie Sądu nie budziły one żadnych wątpliwości. Na rozprawie w dniu 19 listopada 2015 roku Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie świadka R. H., uznając, że zawnioskowany dowód jest nieprzydatny do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a nadto, że jego przeprowadzenie spowoduje nieuzasadnione przedłużenie postępowania. R. H. jest Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Krośnie Odrzańskim, który prowadził postępowanie egzekucyjne z wniosku powoda przeciwko dłużnikom R.. Sąd zwrócił się do wymienionego do przekazanie niezbędnej dla poczynienia ustaleń faktycznych dokumentacji, a Komornik dokumentację tę przedłożył. Zdaniem Sądu wszystkie istotne dla sprawy informacje zawarte są właśnie w przedłożonej dokumentacji komorniczej i nie ma potrzeby potwierdzania ich przy pomocy zeznań osoby, która przedmiotową dokumentację sporządziła.

Reasumując Sąd uznał, że dokonane przez pozwaną potrącenie jest bezskuteczne co do kwoty 15 577,92 zł i taką też kwotę pozwana jest obowiązana zwrócić powodowi.

Mając na uwadze wszystko powyższe orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Za datę początkową naliczania odsetek uznano datę dokonanej przez pozwaną kompensaty, albowiem w tym

dniu zaktualizował się po stronie pozwanej obowiązek zapłaty na rzecz powoda prawidłowo wyliczonej kwoty wyegzekwowanego świadczenia.

W pkt II rozstrzygnięto o kosztach postępowania, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Mając na względzie, że powód wygrał proces w całości, a na jego koszty złożyły się opłata od pozwu w wysokości 779 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2 400 zł – ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490 tekst jedn.) oraz kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 249 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę w dniu 19 listopada 2015 roku. Wskazać należy, że przy ustalaniu uzasadnionych kosztów dojazdu pełnomocnika powoda na rozprawę przed tut. Sądem w dniu 19 listopada 2015 Sąd uznał żądanie zwrotu kosztów z tego tytułu przy uwzględnieniu stawki w wysokości 0,50 zł za 1 km. Uznając zatem, że przejazd do S. oznaczał pokonanie odległości w łącznej ilości 498 km, przy uwzględnieniu stawki 0,50 zł, tytułem zwrotu kosztów podróży zasądzić należało odpowiednio kwotę 249 zł. Przyjęta stawka za 0,50 zł za 1 km w ocenie Sądu odpowiada rzeczywistym kosztom poniesionym na dojazd biorąc pod uwagę średnie koszty paliwa i spalanie samochodu osobowego. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zwrotu kosztów dojazdu wg stawki 0,8358 zł wynikającej z Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 25 marca 2002 r. bowiem pełnomocnik strony w procesie cywilnym nie mieści się katalogu osób, do których ten akt prawny znajduje zastosowanie. Reasumując, Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3 445 zł tytułem kosztów procesu.